

CHÁNH PHÁP và MẠT PHÁP

Những ngày gần đây, không chỉ trong nước mà nhiều nước trên thế giới đều tập trung về hình ảnh Tu Sĩ Minh Tuệ - người đã và đang hành Hạnh Đầu Đà, là một Hạnh khó nhất của người tu Phật, từ năm 2007 đến nay. Một số lãnh đạo của Tôn Giáo khác cũng lên tiếng ca ngợi đức hạnh của Tu Sĩ Minh Tuệ. Có một nhóm tu sĩ của Ấn Độ cũng đã qua tới Việt Nam để đánh lễ và mời Tu Sĩ Minh Tuệ sang Ấn Độ dịp lễ kính Xá Lợi của Phật Thích Ca, kinh phí hoàn toàn do họ đài thọ.. cho ta thấy sức ảnh hưởng không nhỏ của người hành Hạnh Đầu Đà của Phật lần đầu tiên xuất hiện tại Việt Nam ! Báo chí nhiều nước cũng đưa tin, làm thành một hiện tượng chưa từng có.

Dư luận cho rằng : “Sở dĩ dân chúng nô nức đón chào một người trong hình dạng một Tu Sĩ . Mặc Y Phấn Tảo, đầu tròn, chân đất, ôm một cái ruột nồi cơm điện đi du phương và chỉ xin ăn ngày 1 bữa. Tuyệt đối không nhận tiền cúng dường. Ngủ ngồi ở nhà hoang hay nghĩa địa. Không phải là một chức sắc cao đạo tu lâu năm hay xuất thân từ Chùa nổi tiếng nào. Không thuộc Giáo Phái nào, mà chỉ là một tu sĩ tự do bình thường hành trì theo lời Phật dạy”...nói lên là bá tánh đã mất niềm tin vào những Tu Sĩ chỉ biết núp Chùa to, tượng lớn. Ông nào ông nấy béo tốt, lợi dụng màu áo của Nhà Phật

để hưởng thụ ! Đồng thời cũng nói lên lòng khao khát của bá tánh đối với Chánh Pháp của Phật mà theo huyền ký thì sẽ hiển lộ vào thời kỳ cuối của năm 3.000.

Đạo Phật đã liên tục có mặt ở trần gian không gián đoạn, kể từ ngày Đức Thích Ca khai mở và bao giờ cũng nói rằng là Giáo Pháp của mình là Chân Chánh, tức là Chánh Pháp. Nhưng từ đó đến nay có bao giờ Chùa Chiền đóng cửa ? Trái lại càng ngày càng xây thêm nhiều hơn, to hơn, lúc nào cũng nghi ngút khói hương. Những ngày lễ thì tổ chức rầm rộ, cờ xí, hoa đăng ngập trời. Phóng Sinh mỗi đợt hàng ngàn con. Thả cả mỗi lần cả chục tấn, chẳng phải như thế nói lên là Chánh Pháp luôn có mặt ở trần gian sao ? Tại sao còn phải chờ ngày Chánh Pháp nào hiển lộ ? Vậy Chánh Pháp là gì ?

MuỐn biết CHÁNH PHÁP thì phải biết thế nào Là MẠT PHÁP.

Theo sử liệu thì Đạo Phật chia thành 3 thời kỳ : Thời kỳ CHÁNH PHÁP, thời kỳ TƯỢNG PHÁP và thời kỳ MẠT PHÁP. 500 đầu, tính từ thời Đức Thích Ca bắt đầu khai đạo là thời kỳ CHÁNH PHÁP. Trong thời kỳ CHÁNH PHÁP thì có Giáo Pháp, Có sự hành trì. Có người Đắc Quả. 1.000 năm tiếp theo là thời kỳ TƯỢNG PHÁP. Có Giáo Pháp, có sự hành trì, nhưng không có người hoặc người Chứng Đắc rất ít. 10.000 năm tiếp theo là thời kỳ MẠT PHÁP, là thời Phật pháp suy vi, yếu kém. Phật Pháp trở nên suy tàn. Chỉ có Giáo Pháp, không có sự hành trì, cũng không có người Chứng Đắc Quả Vị.

“Sau 2.500 năm, các Tăng Nhân trong Phật Pháp, tuy thân mặc áo casa nhưng họ phá hủy Giáo Pháp. Họ chính là những Tỳ kheo giả.

Xã Hội lúc này gọi là “Ngũ nghịch trọc thế”, ma đạo hưng thịnh, ma quỷ chuyển thế xuất gia đến Chùa tu hành phá hoại Giáo Pháp của Phật”.

Trong Kinh PHÁP DIỆT TẬN viết :

“Những ma sư khi đã hủy hoại Giáo Pháp, tạo Nghiệp xong rồi cũng không dụng tâm tu đạo đức. Chùa chiền lúc này trở thành nơi ở của kẻ buôn, đầu cơ. Thậm chí chùa chiền hoang phế cũng không có người tu sửa, cuối cùng nhanh chóng bị hủy hoại gần như không còn gì.

Chúng Sanh chỉ tham tiền bạc, vật chất, tích lũy để làm giàu, không tu phúc đức chân chính. Có kẻ còn bắt đầu buôn bán nô tỳ, bắt nô tỳ cày ruộng, trồng trọt, sưu cao, thuế nặng, ngoài ra còn đốt phá rừng làm tổn hại sinh mạng chúng sinh, không còn một chút thiện tính, từ bi nào nữa.

Đến thời đại này những người có phẩm hạnh xấu xa trở thành nô lệ cho đồng tiền hoặc nô lệ cho danh lợi lại xuống tóc đi tu trở thành Sư hoặc Ni cô. Họ không những vô đạo đức mà còn dâm dục, phóng túng, hành vi hỗn loạn, bắn thủ. Tăng Nhân Nam nữ chung sống với nhau không còn lo ngại gì về lễ độ, luật pháp. Chính đạo suy yếu đều vì đám sư sãi ma quỷ này.

Cũng có những kẻ vì trốn tránh quan trường truy xét mới nương nhờ cửa Phật cầu nơi nương thân. Họ trở thành thầy tu nhưng không

thể giữ được Giới, Luật. Tuy bề ngoài vẫn tụng niệm Giới Luật nhưng trong lòng chán ngán, buông thả, cơ bản là không muốn nghe Phật Pháp hoặc lược bỏ nội dung, không dám nói hết. Thêm nữa là họ không thể học thuộc Kinh điển, cho dù thỉnh thoảng có người đọc được, nhưng lại không thể thông hiểu Kinh sách mà không đi tham khảo ý kiến người minh trí. Tự cao, tự đại, ham danh tiếng mà làm ra những trò hư ngụy. Cố ra vẻ tao nhã, tự cho mình vinh quang, trông mong người khác đến cung cấp, nuôi dưỡng mình”.

Năm 2024 này, Phật lịch là 2.568 là năm trong thời MẠT PHÁP, và những gì đã và đang xảy ra rất giống những gì KINH DIỆT TẬN mô tả : “Đạo Đức suy đồi. Một số Trụ Trì phóng túng, tích lũy nhà đất, tiền bạc, hưởng thụ vật chất, dựa vào Phật để lôi kéo tín đồ, bắt tín đồ phải Cung Dưỡng cho mình”.

Lý do vì sao mà sau khi Phật nhập diệt 1.500 năm thì nhiều tài liệu nói rằng đó là thời kỳ bắt đầu của MẠT PHÁP, TỨC LÀ PHẬT Giáo suy tàn. Những Tu Sĩ lúc đó được diễn tả : “Tuy cạo râu, tóc, thân mặc Cà Sa, nhưng họ phá hủy Giới Cấm, tu hành không như Pháp. Đều đã là những Tỳ Kheo giả” ?

Đó là vì lẽ ra chỉ có những vị đã Thấy Tánh thì mới được giảng pháp của Đạo Phật. Nhưng từ khi Y Bát thất truyền thì mạnh ai nấy giảng. Cứ vào Chùa tu một thời gian, học một số nghi thức, một số Pháp là cứ thế mà ra giảng Pháp, không biết ai là người có Chánh Pháp hay không !. Do đó mà thực tế diễn ra y như những gì được viết trong KINH DIỆT TẬN : “Đến thời đại này những người có phẩm

hạnh xấu xa trở thành nô lệ cho đồng tiền hoặc nô lệ cho danh lợi lại xuống tóc đi tu trở thành Sư hoặc Ni cô. Họ không những vô đạo đức mà còn dâm dục, phóng túng, hành vi hỗn loạn, bản thủ..". "Cũng có những kẻ vì trốn tránh quan trường truy xét mới nương nhờ cửa Phật cầu nơi nương tựa. Họ trở thành thầy tu nhưng không giữ được Giới Luật..."

Đã không thật tâm tu hành nên khi có cơ hội là họ thể hiện nguyên tính chất phàm phu như trước. Tham lam bất chấp ! Hoặc hứa hẹn, hoặc đe dọa để thí chủ Cúng Dường càng nhiều càng tốt ! Thời gian gần đây thì nhiều trích đoạn những bài giảng của các vị Trụ Trì nổi tiếng được đưa lên mạng, trong đó đa phần xui Phật Tử Cúng Dường để những kiếp về sau được Phước ! Ngày xưa chưa có phổ cập thông tin thì ít người biết, thời này có người thấy các Sư thuyết giảng những điều phi lý , hoặc vi phạm đạo đức thì tung lên mạng nên mọi người đều biết nên khó chối !

Có clip cho thấy những vị Sư coi thường người nghèo ! Cúng dường 5 triệu còn chê ít ! Biết đâu có khi đó là cả một tháng lương của một công nhân ? Bá Tánh nghèo, mang nải Chuối đến cúng dường thì Sư lên thuyết pháp cười nhạo, nói *"có một nải chuối mà đòi hỏi hướng công đức cho hết thầy Chúng Sinh"* ! Mấy vị quên rằng đó là lòng thành của họ đối với Phật. Phật đâu có đòi hỏi nhiều, ít, cũng đâu có phân biệt nghèo, giàu ? và bá tánh cúng cho Phật, không phải cúng cho Sư mà chê ít chê nhiều ! Tâm địa đó trách sao Phật Tử giàu đến thì xum xoe, Phật Tử nghèo thì chẳng thèm để mắt tới ! Chê bai những người cúng tiền lẻ, dù có năm chỉ tiền lẻ thôi mà

Chùa Hương phải nhờ Ngân Hàng điều mấy chiếc xe đến chở về, và đếm hộ. Chỉ trong mấy ngày Tết thôi mà đếm được cả mười mấy tỷ ! Dân kinh doanh sùng sỏ chưa chắc trong vài ngày đã kiếm được con số như thế, cho thấy thu nhập ở chùa kinh khủng thế nào !

Sư thì giảng pháp không nghe khuyên dạy gì về tu học, cứ khuyên bá tánh Cúng Dường. Càng cúng nhiều thì Phước càng lớn. *“Ai có nhà ở gần thì nên hiến luôn cho chùa, cất cái chòi mà ở, 20 kiếp sau con cháu sẽ có nhà mấy tầng”* ! Có người đưa hình ảnh lên cho thấy. Người nhà của họ sát bên Chùa đã hiến 2/3 đất cho Chùa rồi. Sau đó Trụ trì còn cho người xây nhà xí sát mộ phần của gia đình họ, chắc để họ sợ quá mà bán hay cúng luôn phần đất còn lại cho Chùa ! Quả là người phàm còn chưa ác độc bằng Sư Trụ Trì này ! Không biết đạo đức của bậc tu hành ở đâu ? Sư thầy còn lộng ngôn nói rằng tiền bá tánh cúng dường là Thầy giữ cho Phật ! Có Trụ Trì còn lừa đảo đến bị đưa ra Tòa. Có Trụ trì tán tỉnh cô phóng viên, khi bị đưa ra dư luận thì xin hoàn tục và đề nghị cho giữ 300 tỷ là tiền thu gom được trong mấy năm làm Trụ Trì !

Đạo đức suy đồi lộ liễu đến ai cũng thấy, đến nỗi nhiều người đã bức xúc đổi tên một số Sư là “ Thích Cúng dường, Thích chuyển khoản, Thích xe hơi, Thích Rolex, Gọi họ bằng những cái tên Ma Tăng, Xàm Tăng ! .. làm ô danh màu áo của Đệ tử Phật !

Mấy đệ tử của thầy gượng gạo đính chánh, cho là clip cắt ghép, nhưng làm sao ghép được vừa khuôn mặt, giọng nói của “chính chủ” ?

Tất nhiên đó chỉ là những người lợi dụng sắc áo của Nhà Phật. Điều mà mọi người mong mỏi là làm sao phân biệt được thế nào mới là CHÁNH PHÁP?

Điều này thì Kinh ĐẠI BÁT NIẾT BÀN có viết rất rõ :

Trước lúc Đức Thích Ca nhập diệt mấy tháng, có cho đệ tử thông báo với mọi người là bất cứ ai còn thắc mắc về Đạo thì cứ đến hỏi, Phật sẽ giải đáp.

Có một ngoại đạo tên Subhadda đã đến và hỏi Phật : *“Làm thế nào để phân biệt trong các người đang thuyết pháp thao thao, Bà La Môn, Sa Môn, Giáo Trưởng, Hội Chủ... đang giảng pháp và được đông đảo quần chúng hâm mộ, ai mới là người có Chánh Pháp ?*

Phật đáp : *“Này Subhadda, trong pháp luật nào không có BÁT CHÁNH ĐẠO thì trong đó không có Đệ nhất Sa Môn, Đệ Tam Sa Môn, Đệ Tứ Sa Môn. Chính trong pháp luật này có BÁT CHÁNH ĐẠO, những Giáo Pháp khác không có. Này Subhadda, nếu những Tỳ Kheo này sống chân chánh thì đời này không vắng những vị A La Hán”.*

BÁT CHÁNH ĐẠO là TÁM CON ĐƯỜNG mà ĐẠO PHẬT đặt ra cho những Tín Đồ, nhất là người tu hành phải đi trên đó. BÁT CHÁNH ĐẠO gồm có : CHÁNH KIẾN, CHÁNH TƯ DUY, CHÁNH NGŨ, CHÁNH NGHIỆP, CHÁNH MẠNG, CHÁNH TINH TẤN, CHÁNH NIỆM và CHÁNH ĐỊNH.

Có CHÁNH thì có TÀ. CHÁNH theo Đạo Phật thì đó là những gì chân chánh, hợp với đạo làm người, không trái với luật pháp.

Muốn có CHÁNH KIẾN thì phải CHÁNH TƯ DUY. Không chỉ nói riêng về những điều cần hiểu trong Đạo. Nếu trong bất cứ vấn đề nào, chúng ta đều suy xét cho kỹ trước khi thực hành để có cái thấy đúng nhất thì hẳn là việc làm đó chắc chắn sẽ đưa đến thành công. Những lời Phật dạy hay lời Chư Tổ giảng trong Kinh cũng thế. Nếu không Tư Duy thì làm sao phân biệt đâu là NGŨ, đâu mới là NGHĨA để y theo ?

Chỉ nói những lời CHÂN CHÁNH. Không Vọng Ngữ. Không cợt đùa. Không nói những điều không đúng sự thật để hại người, lợi mình. Không khen mình, chê người. Không tìm cách nói xấu để hạ uy tín người khác.

Chọn nghề nghiệp CHÂN CHÁNH để nuôi thân. Không làm những nghề sát sinh, hại vật, lừa đảo, hại người. Buôn bán thì không cân non, đong thiếu, bán hàng giả, pha tạp chất vô cho nặng cân. Làm nghề chữa bệnh thì không kéo dài thời gian chữa trị. Bệnh nhẹ không nói là nặng để thu nhiều tiền. Tức là không vi phạm đạo đức nghề nghiệp.

NIỆM tức là những nghĩ tưởng trong đầu. Mình không nghĩ những điều bất thiện, không âm mưu toan tính hại người. Mình đang tu hành tức là đang tìm Con Đường Giải Thoát theo Đạo Phật thì nên luôn nghĩ cách thế nào để đi cho đúng hướng, giữ Tâm địa cho ngay ngắn.

CHÁNH ĐỊNH là dùng sức ĐỊNH MỘT CÁCH CHÂN CHÁNH. Người Ngồi Thiền tức là dùng thời gian tĩnh lặng để ĐỊNH CÁI TÂM. Dẹp những nghĩ tưởng lung tung để tập trung tìm sự hiểu biết Phật Pháp bằng

cách quán sát, tư duy về một đề tài nào đó trong con đường tu hành để cho ra kết quả rồi Hành theo. Sự hiểu biết để thấy được những gì cần thực hiện trên con đường tu hành gọi là TRÍ HUỆ. Nhiều người không hiểu rằng THIỀN ĐỊNH tức là THIỀN QUÁN, nên trong lúc Ngồi Thiền họ đã dứt bật tư tưởng, không suy nghĩ gì hết, để đầu óc trống rỗng, nghĩ rằng Thiền là DIỆT TẬN ĐỊNH. do đó cứ Ngồi Thiền hoài mà không đạt kết quả, bởi vì có Tư Duy thì mới sinh ra sự hiểu biết được.

CHÁNH TINH TẤN : Khi đã hiểu rõ cần phải làm những gì thì tinh tấn hơn. Nhưng người tu cũng nên cẩn thận. Có những người cũng rất là Tinh tấn, nhưng là để cạnh tranh với bạn đồng tu khi thấy người ta hiểu biết hơn, được nhiều người mến mộ hơn, đệ tử đông hơn.. nên quyết tâm hành trì nhiều thời gian hơn, mục đích là để hơn họ ! Đó là Tà Tinh Tấn.

Nói về BÁT CHÁNH ĐẠO thì mục đích chỉ nhằm điều phục THÂN, KHẨU và Ý , cho nó đi vào ĐƯỜNG CHÁNH :

CHÁNH NGHIỆP, CHÁNH MẠNG thuộc về THÂN.

CHÁNH NGŨ thuộc về KHẨU

CHÁNH KIẾN, CHÁNH TƯ DUY, CHÁNH NIỆM, CHÁNH ĐỊNH thuộc về Ý và CHÁNH TINH TẤN cho cả Ba Thân, Khẩu và Ý.

Nếu một người mà luôn giữ THÂN, KHẨU Ý chân chánh thì làm sao Phạm Giới ? Nếu cả đời sống của họ cứ đi trên Tám con đường này thì làm gì còn THAM, SÂN, SI, THƯƠNG, GHÉT ? Như thế thì người giữ đúng Tám con đường này hẳn không còn là phàm nhân, nên Phật

dạy : Nếu những Tỳ Kheo này (tức là những đệ tử của Phật) sống chân chánh thì đời này không vắng những vị A La Hán.

Thật vậy. Nếu con người lúc nào cũng Chánh Tư Duy để có Chánh Kiến, lúc nào cũng ở trong Chánh Định, Chánh Niệm thì còn làm sao Nghĩ Ác, nói chi Hành Ác ? Từ suy nghĩ, nói năng, nghề nghiệp cũng phải Chân Chánh, người tuân giữ đúng theo đó thì đã là người tu hành , đâu cần phải cạo đầu, mặc Y để mọi người nhìn vào biết mình đang tu hành ?

Người có CHÁNH KIẾN tất nhiên hiểu rõ Lý Nhân Quả, biết phân biệt Tội, Phước, do đó không nghĩ Ác, hành Ác hay làm điều gì cho người khác thiệt thòi mục đích mang lợi về cho mình.

Có CHÁNH MẠNG sẽ không nuôi thân mạng bằng những đồng tiền do mồ hôi, sức lao động của người khác, bởi vì mình tu thì chỉ có mình nhờ, không có quyền bắt người khác phải cung dưỡng để mình nhàn thân mà tu hành. Mã Tổ Bách Trượng là chủ một Thiền Viện còn “*một ngày không làm thì một ngày không ăn*”, ta đức cao cỡ nào mà để người khác quỳ lạy, dâng thức ăn, mọi thứ để ta dùng, còn chê tốt, xấu, ít, nhiều, còn đòi hỏi tiền mệnh giá lớn ?

Nếu Tu Sĩ có CHÁNH NGŨ thì đâu có kêu gọi bá tánh hiến tài sản, nhà đất cho mình với danh nghĩa cúng cho Phật, mình chỉ là người giữ giùm ? Ngai vàng Phật còn bỏ thì lấy nhà, đất của bá tánh làm gì ? Phật nhập diệt đã gần 3.000 rồi, hơn nữa “Phật là Vô tướng, do vô lượng công đức mà thành” thì đâu có tướng để nhận tài sản của bá tánh ? nhận rồi chứa ở đâu ? Dùng vào việc gì ?

Chỉ có 5 Giới của Phật còn không giữ nổi thì như Kinh ĐẠI PHƯƠNG TIỆN PHẬT BẢO AN sau khi mô tả những việc làm để có 32 tướng, kết luận : *“Đó là 32 Tướng. Tuy có những nhân duyên khác nhau, nhưng nhân duyên chính là cái nhân TRÌ GIỚI và TINH TIẾN, Tại sao vậy ? Vì nếu không chịu Trì giới và siêng tu Tinh Tiến thì đến thân người còn chẳng được làm, nói chi đến Ba mươi Hai Tướng”.*

Sự xuất hiện của một vị chân tu, không giữ bất cứ gì. Sẵn sàng hy sinh cái Thân, bắt nó chịu Khổ Hạnh để cầu Đạo Giải Thoát của Tu Sĩ Minh Tuệ trở thành “kính chiếu yêu” soi rõ từng bộ mặt Tu Sĩ giả hiệu núp sau lưng Phật. Nhân danh Phật để bắt Phật Tử phải cúng dường cho mình rồi dùng tiền đó mua nhà, tậu đất, biệt thự mà có người đã tính ra sơ sơ cũng đã hơn 300 tỷ ! Nhờ đó cũng làm thức tỉnh bao nhiêu Phật Tử từ xưa đến nay chỉ vì Tin Phật, kính Phật nên trọng Tăng rồi trở thành con mồi cho những Tỳ Kheo giả lợi dụng.

Cũng do từ xưa đến nay Phật Tử quá dễ dãi. Kinh sách đã dịch ra tiếng Việt biết bao nhiêu năm rồi, nhưng không thèm đọc. Hoàn toàn tin tưởng vào Sư, Tăng, chờ họ đọc rồi giảng lại cho nghe để rồi họ bảo sao nghe vậy. Không cần biết những điều họ giảng có đúng với Phật Pháp hay không !

Nếu có đọc Chính Kinh ta thấy giải thích : PHẬT chỉ là GIẢI THOÁT. Mọi Pháp mà Đạo Phật đưa ra như VĂN TƯ TU, GIỚI ĐỊNH HUỆ, BÁT CHÁNH ĐẠO, THẬP NHỊ NHÂN DUYÊN, TỨ DIỆU ĐẾ, LỤC ĐỘ hay những PHẨM TRỢ ĐẠO cũng chỉ nhằm để hỗ trợ cho việc Giải Thoát được thành tựu mà thôi. *“GIẢI THOÁT hay ràng buộc cũng chỉ ở nơi TÂM”*. Người thật tâm tu hành thì chỉ cần quay vô, TÌM CÁI TÂM để tháo gỡ, đầu

cần đến Cái Đầu, Bộ Y hay áo Ca Sa để chứng minh ? Để được tôn trọng hay để cầu mong điều gì ? Ta TỰ ĐỘ cho bản thân, tự cung cấp thực phẩm thì cần gì ai cung dưỡng mới có thể tu được ? Giả sử không có ai cung dưỡng không lẽ ta không tu ?

Người TU VÔ TƯỞNG, TỰ TU, TỰ ĐỘ không những là không làm mất đi phẩm chất của việc tu hành mà còn không làm mất trật tự của xã hội vì những người hiếu kỳ vây quanh khi di chuyển. Bá tánh cũng không phải tốn tiền lo chỗ ăn, chỗ ở cho họ và vì không có sự phân biệt, nên dễ hòa đồng, tiếp xúc với nhiều người. Quan trọng hơn hết là không phải mắc nợ Nhân Quả mà nếu ai có đọc VỊ TẶNG HỮU THUYẾT NHÂN DUYÊN nói về những tên Phiến Đề La kiếp trước làm Thầy của Hoàng Hậu, kiếp này phải khiêng kiệu cho bà, còn bị đánh đập, và QUY SƠN CẢNH SÁCH nói về “Con TRÂU dưới núi” là nghiệp quả của người tu hành phải trả, ắt không dám tự tiện thọ dụng của thí chủ, hướng là gợi ý Cúng Dường càng nhiều càng tốt !

Con Trâu thì ai cũng biết rồi. Cả đời kéo cày, làm việc nặng nhọc. Kéo cày nặng nhọc mà đi chậm một chút là bị lãnh những cú roi vào mông ! Vậy mà chỉ được ăn rơm hay cỏ. Răng còn không có đủ hai hàm để nhai, chỉ trệu trạo rồi nuốt. Lúc rảnh rỗi mới ợ lên nhai lại. Đã vậy, lúc chết còn bị xẻ thịt. Ăn không hết thì phơi khô để dành ! Da thì bịt trống, nấu a giao để pha sơn. Sừng làm lược, tiện con cờ. Xương làm nữ trang ! Cả đời khổ sở, lúc chết cũng không được toàn thây ! Nghĩ tới thôi đã thấy rùng mình ghê sợ , chỉ những người không biết Nhân Quả là gì mới không sợ !

Phần bá tánh tại sao không tự tham khảo Kinh sách rồi theo đó mà tự tu, tự sửa mà chờ người khác tu rồi kính trọng, quỳ lạy, đón rước ? Việc tu hành đâu có gì khó khăn quá mà không làm được ? Chỉ cần hiểu được mục đích TU là SỬA, thì cứ sửa dần những cái ÁC, cái XẤU vẫn còn đang tồn tại trong Thân, trong Tâm của mình. Giữ Năm GIỚI. Không vi phạm SÁT, ĐẠO, DÂM, VỌNG NGŨ và TỬU. Mỗi ngày bớt đi những tính xấu, bớt đi Tham, Sân, Si một chút là ta đang tu. Đâu cần phải bỏ gia đình để đi lang thang hay không được ngủ nằm như người tu Hạnh Đầu Đà ? Người chọn Pháp tu Khổ Hạnh là tự họ thấy cần thiết và đủ dũng khí cũng như sức khỏe. Chúng ta tùy theo sức và hoàn cảnh của mình mà tu sửa là cũng được rồi. Chủ yếu là tìm Chính Kinh để đọc lời dạy của Chư Vị Giác Ngộ để thấy việc tu hành có cần thiết phải công phu, khổ hạnh đày đọa cái Thân hay không ? Bởi có những điều Phật dạy trong giai đoạn đầu, sau đó thấy quá khó khăn, hành hạ cái Thân quá đáng, người tu khó thực hiện, nên bỏ đi. Nếu có cách thực hành khác mà vẫn đạt kết quả như nhau thì tại sao ta không chọn ? Ai bảo người chỉ ở nhà chăm sóc cho cha mẹ già thì không phải là tu hành, không có công đức bằng người cạo đầu đi tu ? Chẳng phải Phật dạy : “Cha mẹ già trong nhà là Phật Thích Ca, Di Lặc” sao ? Trong Chùa chỉ có Tượng Phật, làm gì có Phật ?

CHÁNH PHÁP là PHÁP CHÂN CHÁNH, hướng dẫn cho con người tu sửa bản thân để được an vui, hạnh phúc trong kiếp sống. Kiếp sau nếu có – lại được tốt đẹp hơn, do kiếp này không gây Nghiệp xấu,

trái lại còn tạo phúc đức như của để dành, kiếp sau sẽ được hưởng.

Kinh Lăng Nghiêm dạy : “Ông nay muốn đặng đạo Vô Thượng Bồ Đề, thì điều cần thứ nhất là phải hiểu rõ hai món VỌNG TÂM và CHÂN TÂM.

1/- Căn bản của Sanh Tử là VỌNG TÂM.

2/- Căn bản của Niết Bàn là CHÂN TÂM

Đã phân biệt VỌNG, CHÂN rồi thì Phật dạy :

Này Phú Lâu Na, các ông khi đối với trần cảnh chỉ đứng khởi VỌNG NIỆM PHÂN BIỆT thì THAM, SÂN, SI không khởi. Ba duyên không khởi thì SÁT, ĐẠO, DÂM ba nhưn chẳng sanh. Lúc bấy giờ anh hùng Diễn Nhã đạt Đa trong Tâm các ông tự hết, mà hết tức là Bồ Đề. Khi ấy CHÂN TÂM SÁNG SUỐT KHẮP CẢ PHÁP GIỚI của ông tự hiện bày, không cần phải cực nhọc khó khăn tu chứng hay xin cầu nơi ai cả”.

Mọi người cứ nghĩ chuyện tu hành khó khăn lắm, phải đủ hình tướng, phải ly gia, cắt ái, phải độc thân, vô ở trong Chùa mới tu được. Trong khi đó, Kinh VIÊN GIÁC có KỆ :

NẾU NGƯỜI ĐOẠN THƯƠNG, GHÉT

CÙNG VỚI THAM, SÂN, SI

CHẲNG CẦN TU GÌ KHÁC

CŨNG ĐỀU ĐẶNG THÀNH PHẬT

Tu Phật là để Thành Phật, thành Như Lai. Thành Phật cũng chỉ là thành tựu công việc Giải Thoát. Như Lai chỉ là không bị các Pháp làm cho sanh khởi, gọi là “Đến, đi không động”. Không phải là thành Phật Tổ Như Lai như một vị Thần Linh quyền năng cao tột !
KINH VIÊN GIÁC dạy :

“Đây là phương tiện đầu tiên tu hành của Hành giả, tức là BA PHÁP QUÁN. Nếu các Chúng sanh tinh tấn tu BA PHÁP QUÁN này được hoàn toàn tức là NHƯ LAI xuất hiện ở thế gian vậy. BA PHÁP QUÁN đó là : CHỈ, QUÁN và CHỈ QUÁN SONG TU.

Nếu biết việc tu hành chỉ là ngoài thì giữ Giới, đi trong BÁT CHÁNH ĐẠO. Trong là CHUYỂN HÓA CÁI TÂM để cho nó “Phản Vọng quy Chân”. Chuyển Mê thành Ngộ. Phiền Não thành Bồ Đề thì không còn quá lo sợ mình không đủ khả năng thực hiện. Mọi người đều có Phật Tánh tức là đều có khả năng Thành Phật, chỉ cần “TÌM TÂM – THẤY TÂM – TU TÂM, thì cuối cùng đều thành tựu như Phật Thích Ca. Không cần phải quỳ lạy ai, vì ta cũng có khả năng tu hành được như họ. Chính vì vậy mà Tổ ĐẠT MA dạy : “*Đừng mang Phật ra mà lạy Phật*”.

Kết luận : CHÁNH PHÁP luôn hiện diện giữa đời, nhưng vì người đời không chịu nhận ra để Hành theo, cứ vọng ra ngoài ngóng trông, chờ người khác mang đến.

Do những người truyền Đạo thời xưa bản thân không tu hành đến nơi đến chốn. Chỉ nhìn thấy cái Danh, cái Lợi của Tu Sĩ. Được ăn trên, ngồi trước. Được làm Thầy cả Vua, quan. Được bá tánh phụng

sự, nên họ đề cao Đức Phật, quan trọng hóa bậc Giác Ngộ, rồi tách riêng thành nhóm Tu Sĩ ở Chùa, chuyên Giảng Pháp và Phật Tử hay Cư Sĩ là những người phải cung phụng cho họ tất cả mọi nhu cầu để họ tu hành rồi Giảng Pháp cho học hỏi !

Trong khi đó, Tu chỉ có nghĩa là SỬA. Ai cũng có thể Tu. Ai cũng có thể Thành Phật. Không phân biệt già, trẻ, giới tính, nghèo, giàu, sang hèn, trí, ngu, trong Chùa hay ngoài Chùa. Chính Đức Thích Ca đã Thọ Ký : *“Ta là Phật đã thành. Tất cả chúng sanh là Phật sẽ thành”* đâu có chữ nào nói là chỉ những người ở trong Chùa, hay những người có điều kiện như thế nào thì mới tu hành Thành Phật được ?

Nhiều người mến mộ Đạo Phật muốn tu hành thì loanh quanh đủ cách, nào Đại Thừa, Tiểu Thừa, Thiền Tông, Hiển Tông, Mật Tông, xây Chùa, cất Cốc, lên núi lên non để ẩn tu, Hành đủ thứ Hạnh, chỉ mong Chứng Đắc, thành Vô Thượng Bồ Đề. Trong khi đó, Tổ Đạt Ma đơn giản :

“Bao giờ học Tâm thôi.

Viên thành tướng chân thật.

Chợt rõ bỏ ý tu” !.

Tháng 6/2024

TÂM NGUYỆN

